

FOLK OG LAND

Herr Kristian Skard
Tåsenvn. 79
Ullevål-Hageby.

Sogneprest

Hans Egede Nissen:

His Masters Voice

Den IV tyske hvitbok burde bli folkelesning i Norge, men da den hittil kun er kommet i et begrenset opplag under den tyske okkupasjon og for lengst utsolgt, får vi nøye oss med de engelske kommentarer til hvitboken, nemlig professor Medicotts «The Economic Blockade» og dr. T. K. Derrys: «The Campaign in Norway».

Gjennom professor Medicott får vi bekreftet at den tidligere germanske stormakt England allerede i 1933 gikk i gang med krigsforberedelsene mot Tyskland og vi erindrer i den anledning, hva Winston Churchill i samme år — 1936 — sa til general Wood: «England må snart ta en krig med Tyskland, fordi Tyskland holdt på å bli sterkere enn England kunne tillate.»

Dr. Derry gjør i sin bok om kampen i Norge greit rede for Englands mangeårige planer om under krig med Tyskland å sette seg fast i Syd-Norge.

For disse Englands planer må gjøre Norge til et sekundært krigsteater ved å trekke det inn i oppgjør mellom stormaktene gir fhv. minister Einar Maseng i sin oppsiktsvekkende bok «1905 og 1940, en leksjon i maktpolitikk», klart og tydelig beskjed, og det var å ønske at mange fikk kjenne denne minister Masengs avsløring av Englands virkelige og sanne hensikter med Norge, da det støttet og stimulerte Norges politiske kamp mot Sverige i 1905.

Maseng påviser klart at England ga Norge denne hjelp utelukkende i egen interesse, med tanke på å sperre Tyskland inne og derved strangulere det. Allerede under den lille første verdens-

(Forts. side 8).

De tyske gasskamre et ledd i "operasjon oppspinn"

England sendte flyktende jøder
tilbake til Hitlers Tyskland

Mange husker den britiske propaganda fra den første verdenskrig. Verden ble foret med gruoppvekkende skildringer av «hunnerne»s framferd i Belgia: avhugne barnehender, voldtatte kvinner o.s.v.

Dette gikk som varmt hvetbrød i folk, og ikke minst i Ola Nordmann, Englands hvite neger. Men det er karakteristisk for engelskmannens COMMON SENSE at greuelpropagandaen ikke ble trodd i England — forteller en kjent nordmann oss. Han kjempet ærefullt med britene i den første verdenskrig.

Den annen verdenskrig psaset det særdeles godt med en ny legende: 6 millioner jøder ble drept i de tyske gasskamre! Selv en så skarpskodd skribent som Arthur Koestler trodde dette. I boken «Hjertets blindhet» gir han imidlertid England skylden:

«De seks millioner som ble myrdet av nasjonalsosialistene, kunne alle ha funnet et tilfluktssted i Palestina — hvis den britiske regjering hadde gitt dem tillatelse. — «Det sto ikke på Hitler», skriver Koestler, som jo selv er jøde. Han fortsetter: «Flyktninger som nærmet seg Det hellige land illegalt, ble endog sendt tilbake til Tyskland.»

Grunnen angir han slik: «Engelskmennene stirret seg imidlertid blinde på araberfaren og lot den overveiende del av de europeiske jøder komme.» Det er dette Koestler kaller hjertets blindhet... Det er Jens I. Bjørneboe som i Aftenposten for 8. mars 1950 — merkelig nok — våger å gjøre denne knaller kjent i «The Kingdom of Norway».

Det kjente merke Ø. M. skriver i «8. Mai» nr. 23/1950 at det for lengst både i England og USA ikke har forekommet at noen jøde er blitt

drept i gasskammer. Noen gasskammer har aldri eksistert. Derimot fantes mange anstalter til avlusing og desinfeksjon av klær, hva jo enhver frontkjemper kjenner til. Det hele er det rene oppspinn, framført i Nürnberg under «retts»-forhandlingene der av på forhånd instruerte vitner! Den filmen som ble vist verden over at likhaugene i Hitlers konsentrasjonsleirer, er for lengst henlagt i USA, etter at en av landets største aviser

Forts. side 8

Flyktningen som frykter flyktningene

Berlin (FEI/M). For en tid siden var en mann i Berlins flyktningssleirer stadig på flukt — fra flyktningene. Hvor enn den tidligere folkedommeren Max Janecke, som rømte fra Brandenburg/Havel til Vest-Berlin 22. mars, dukker opp, blir han kjent av folk som har fått lide for hans handlinger eller av slektninger av patrioter Janecke har medvirket til å sende til konsentrasjonsleirer. I Vest-Berlins Senat er man raddløse hva man skal gjøre, da alle som flykter fra østsonen og ber om asyl får dette selv om de ikke alltid blir godkjent som politiske flyktninger. Derfor er myndighetene ansvarlig for alle flyktninger.

Hva nå med den tidligere kommunistiske folkedommeren som ikke er sikker noen steder? Myndighetene sender ham fra leir til leir, men over alt blir det bråk. Vanskelighetene begynte i den

første transitleiren Marienfelde, hvor Janecke ble gjenkjent av en man som hadde fått lide meget i et fengsel hvor Janecke i sin egenskap som folkedommer hadde sendt ham. De vesttyske myndighetene flyttet ham derfor til en annen leir i Charlottenburg. Også her var Janecke, som har vært medlem av det østtyske kommunistparti siden 1946, meget uheldig. Den første flyktning han traff var en mann han selv hadde dømt til 20 års tukthus «for statsfiendtlige handlinger», men som hadde klart å flykte fra tukthuset til Vest-Berlin. Den rasende patriotten kastet seg over Janecke, som ble gjennomprylt før han ble reddet av leirpolitiet. Nå er den tidligere folkedommeren overført til nok en leir, mens myndighetene forsøker å løse problemet. Janecke kan ikke sendes til Vest-Tyskland og arbeidslivet, da han ikke godkjennes som politisk flyktning.

Russerne kidnapper spionasjesjefen sin i Paris

Den sovjet-russiske kontraspionasjen i Paris
hindrer et nytt
«Pavlov-tilfelle»
og bringer russisk
diplomat hjem med makt

neve, ba han den intetanende Wolokitin å følge ham til flyplassen. Spionsjefen hadde ingen anelse om at Moskva hadde rede på hans fluktplaner, og han visste heller ikke at de tre menn som var i Winogradows følge, tilhørte Molotovs personlige livvakt.

Da Wolokitin intetanende trykket Winogradows hånd til avskjed foran det russiske militærflyet, kastet plutselig de tre mennene seg over ham og halte ham inn i flyet som allerede hadde satt seg i bevegelse. Franske politifolk som sto like i nærheten, var vitne til det hele, men før de fikk summet seg hadde flyet forlatt bakken. Flyet gjorde en kort mellomlanding i Geneve, hvor Winogradow steg ut, men fortsatte umiddelbart sin videre reise tilbake til Moskva. Wolokitins frue og

barn var i mellomtiden tatt vare på av andre MVD-folk og er forsvunnet fra Frankrike.

Senere er andre medlemmer av sovjetambassaden i Paris samt handelsavdelingen i Rue de la Falsanderie forsvunnet. Det er mulig de befinner seg i ambassadens underjordiske rum, som brukes som oppholdsrum for de som er arrestert av det hemmelige politi Wolokitin selv var sjef for.

NAVN.

Mange betrakter Picasso som det største navn innen moderne malerkunst, sier Sydsvenska Dagbladet. Og det har fullkommen rett. Han heter nemlig, hvis man skal ta det hele med: Pablo Diego Jose Francisco de Paule Juan Nepomuceno Crispin Crispiano de la Santisimo Trinidad Ruiz Picasso.

En polsk arbeider skulle reise til Sovjet-Samveldet og lovte å skrive hjem om sine inntrykk. — Det var avtalt at hvis han skrev med rødt blekk skulle brevets mening forstås motsatt. Etter noen dager kom hans første brev «Alt i Sovjet-Samveldet er strålende, folk lever i luksus, det er masse mat og gode klær å få kjøpt, men rødt blekk er ikke å oppdrive.»

FOLK og LAND

Ansv. utgiver og redaktør:

Finn Brun Knudsen

Telefon 55 76 56.

Ekspedisjon: Kierschowsgt. 5, Oslo — Tlf. 37 76 96

Innsamlingen til den blinde frontkjemperen

Ved en liten tilstelling hjemme hos vår frontkjemperkamerat som mistet synet, hadde vi gleden av å overrekke ham kr. 5500. I tillegg til dette kommer følgende beløp som vi takkende kvitterer for:

Arntzen kr. 10, Margit Kvendbø Øydegard kr. 50, Hans S. Jacobsen 40, M. H., Oslo, 10, M. R. H., Oslo 10, H. R. 100, H. H. O. 25, Th. Ø. 100, L. B. B. 10, J. L. 30, Johan Skjefstad, Heimdal 50, K. L. 30, E. N. J. og P. J. 10, A. og T. Fj. 25, S. L. 10, T. R., Torpo 25, L. H., Stokke 50, Sigurd O. Tveiten, Tuddal 26.

Vi var 6—7 stykker samlet hos vår kamerat, hans kjekke, inntagende kone og friske og livskraftige datter. Det ble pratet og diskutert og det som var tenkt å være et kort ettermiddagsbesøk varte til langt ut på kvelden. Han snakket ikke så mye om seg selv — det er slik med de som har gjennomgått harde prøvelser. Men vi fikk da inntrykk av hans kamp for eksistensen.

Være blind, og hver dag på egen hånd gå til sitt arbeide mellom seende, og i dette arbeide greie seg på like fot med de andre, det koster noe. Koster krefter, konsentrasjon — vilje. Hans inntekt blir mindre enn de andres, meget mindre. Han må arbeide på en annen måte, mere omstendelig. Hendene må overta arbeidet for øynene, og får så meget mere å bestille. Hva andre ser, må han føle seg fram til.

Han er glad i musikk. Spiller piano, men hadde intet. — Han spiller gitar — spiller godt. Her spiller ikke synet noen avgjørende rolle.

Gleden var stor, det var nesten ikke å tro — da vi hadde gleden av å overrekke ham et brev fra en helhjertet kvinne, som forærer ham et piano. — Det må hentes i en annen by, men han får det.

Vi skulle ønsket at giveren hadde vært til stede, og for-

håpentlig kan de treffes ved leilighet.

Vår blinde venn har bedt oss takke alle givere for den hjelp han har fått, og det gjør vi med glede. Kjære givere, dere har gjort en stor gjerning og vist hjertelag, og motakerens takknemlighet er stor og kan vanskelig uttrykkes i ord.

Hjertelig takk.

Nei, hr. Gerhardsen, det er nok ikke bare en eller annen avis som «tilfeldig» er kommet i skade for å betegne Arbeiderpartiet som det statsbærende parti. I så fall ville det være helt uriktig å tillegge partiet en slik oppfatning. Men dersom hr. Hambro hadde vært forberedt på at Stortingets president var så nærtstående på partiets vegne, ville han kunnet dokumentere at synet på sitt parti som det statsbærende var temmelig utbredt innenfor Arbeiderpartiet. Den 13. januar 1947 hadde Opland Arbeiderblad referat av en samtale med formannen i Opland Arbeiderparti om partiarbeidet i fylket. Formannen uttalte følgende:

«Siden årsmøtet i april har partiet i Oppland utfoldet stor aktivitet på de forskjellige områder. Vi er klar over at partiet nå er det statsbærende parti.»

Sitatet er sikkert ikke ukjent for Arbeiderpartiets formann, hr. Einar Gerhardsen. Men det skal unektelig en viss frimodighet til hos stortingspresidenten av samme navn for å ta den tonen han gjorde over at et faktisk forhold ble påpekt fra Stortingets talerstol!

(Nationen).

En tsjekkisk arbeider kom inn i valglokalet. Han fikk utlevert en lukket konvolutt med stemmesedel inni. Han forsøkte å åpne konvolutten, men ble øyeblikkelig stoppet av en politimann.

«Er du gal, kamerat? Hvorfor åpner du konvolutten?»

«Jeg ville bare se hvem jeg stemmer på.»

«Du har ikke lov til å åpne konvolutten,» svarte politimannen, «du har bare å legge den i urnen. Vet du ikke at det er hemmelig valg?»

Forbunds- bøssen

For et halvt år siden skrev det kjente merket K. M. en artikkel som konkluderte med at alle burde lage en liten sparebøsse til fordel for Forbundet, hvor man kunne putte småører ned.

K. M. har laget sin bøsse, og for noen dager siden sendte hun kr. 10.— som det første resultat.

Vi har hatt gleden av å overrekke pengene til Forbundet og takker giveren for den gode ideen og for pengene.

Måtte det bli mange som tar opp ideen.

Står de ved det idag?

I den første rusen over det tyske nederlag ble det sagt og gjort mange ubetenksomheter, som vi tror i dag ønskes ugjorte.

Utenriksdepartementet meddelte i november 1945 følgende:

«Det skal flagges fra alle Statens bygninger og skip i samband med feiringen av Sovjet-Samveldets nasjonal-dag.»

Kong Haakon sendte ved samme anledning telegram til Sovjets president, hvori det bl. a. heter:

«— Det er min overbevisning at verdens folk nå kan se fremtiden i møte med tilkårsfullhet og at de fra nå av

NS-medlemmenes åndelige habitus

I forbindelse med o.r.sakfører Huses artikkel om NS-medlemmenes åndelige habitus vil jeg minne om at det ble foretatt en intelligensundersøkelse av NS-medlemmene på Ilebu.

Til dags dato har jeg ikke hørt eller sett noe resultat av denne undersøkelsen. Derav kan vi sikkert slutte at resultatet er meget smigrende for NS. Hadde nemlig resultatet vært dårlig for oss var det sikkert blitt offentliggjort.

Når jeg skriver at jeg ikke har hørt noe om resultatet, så er dette ikke helt korrekt. En sersjant som var blant dem som foretok undersøkelsene, fortalte nemlig etter spørsmål fra fangene at resultatet lå betydelig over gjennomsnittet for norske rekrutter.

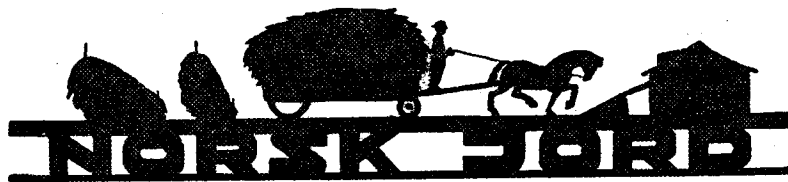
Men la oss få offentliggjort resultatet, så kan sikkert forhenværende sosialminister Aslaug Aasland stoppe byggingen av åndssvakehjem til NS-medlemmer. Men det kan kanskje trenges for andre.

H. R.

vil kunne leve i samarbeid for å kunne løse fredens store oppgaver.»

Statsminister Gerhardsen og utenriksminister Trygve Lie sendte også sine hilsener i telegrams form, hvor ord som samarbeid og kameratskap var hovedbestanddeler.

Brustne illusjoner?

Landbrukets omsetningsorganisasjoner

Svar til Anders Hafskjold

I nr. 17 av Folk og Land har Anders Hafskjold en artikkel om disse. At Hafskjold skulle komme til gå mot våre sentraler er nesten utrolig. — Jeg husker ham fra midten av tretti årene, hvor ivrig han var for utbyggingen av Gartnerhallen, og under krigen bygde han denne ut til monopol under navnet grønnsaktenk Dem om. De er så gam-

mel at De husker slutten av tyveårene og den landbruksentralen. Nei, Hafskjold, krise vi gjennomlevet da, er det den De vil ha tilbake? Kan De tenke Dem melkeomsetningen bedre ordnet enn den er i dag? Vi er det land som har best utbygde meierier. Ville vi hatt dette uten 100 pst. tilslutning til melkeentralen? Hva tror De vi

hadde fått for melken hvis vi ikke hadde hatt sentralen?

At private forretningsmenn som konkurrerer mot sentralene kan resonnerer slik er forståelig, og at det kan være vanskelig for enkelte bønder å rive seg løs fra gamle forretningsforbindelser bør kanskje ikke undres over. At Pølsemakerforbundet i Oslo gjennom sin sekretær angriper bøndenes samvirkeslakterier skal en heller ikke ta så alvorlig; men at bønder som Anders Hafskjold fra Lier og Hans Rognerud fra Ø. Toten kan bli aktive motstandere av sentralene, er vanskeligere å forstå.

Samvirke har jo sin store betydning for bøndene spesielt gjennom markedsreguleringen og prisregulerende virksomhet. Så lenge som vår innenlandske produksjon av melk, egg, flesk, kjøtt, frukt, grønnsaker o.s.v. holdt seg i underkant av forbruket, så regulerte vareomsetningen seg lett selv under helt fri konkurranse og produktprisene kunne holde seg noenlunde stabile. Men i dag, da vår produksjon av disse varer er kommet opp i selvforsyningsstadiet og vel så det, så må der skaffes avløp for overskuddet, ellers har vi straks et prisfall, og her er det våre sentraler er på sin plass og har gjort et stort arbeide og spart bondestanden for millioner kroner. Først når sentralene blir monopoler kan de mestre denne regulering helt. Og at det skulle være fare for noe «funksjonærvelde» om våre sentraler blir monopoler, forstår jeg ikke. Det er jo bøndenes tillitsmenn som danner styrene og det er styrene som ansetter og avskjediger funksjonærene.

At Nationen ikke skulle ta innlegg fra bønder om denne sak har jeg vanskelig for å forstå. En skulle tro at dette nettopp var stoff som interesserte Nationens lesere, og at denne sak bør diskuteres er jeg enig i, — slik at eventuelle tvilere vil bli overbevist!

S. M.

En tsjekker i Praha kom til politistasjonen og meldte at hans papegøye var forsvunnet. Han ba politiet å returnere den, hvis noen fant den.

«Kan papegøyen snakke?» spurte politimannen.

«Ja,» var svaret, «men alle dens eventuelle politiske uttalelser er dens egne, de kan ikke jeg overta noe ansvar for.»

UKENS KRONIKK

Festningen Dien Bien Phu er falt — og betegner en dårlig utgangsstilling for Frankrike under forhandlingene i Geneve. I skrivende stund er en ikke kommet til noen resultater ved forhandlingsbordene, og avisenes spalter er fylt av formodninger og antagelser.

Ett er i alle fall klart, at det endelige utfall av kampene om Indo-China er avgjørende for utviklingen i store områder av Asia. Hvis Frankrike rømmer landet, og Viet Nam-staten faller sammen, betyr det for det første at en befolkning på 30 millioner kommer under kommunistisk herredømme, dernest betyr det øket fare for at en liknende utvikling vil komme i Siam, Burma, Malaya og i Indone-sia, og på lenger sikt en betydningsfull svekkelse av den vestlige, antikommunistiske verdens prestisje.

LANDET består av tre stater, nemlig Viet Nam, Laos og Cambodia. — Viet Nam er den største og er med sine 24 millioner innbyggere den desidert folkerikeste. De fleste bor i den

Hovedpersonen i ukens kronikk

DR. HO CHI MINH

lederen av Viet-Minh, er ca. 60 år. Han startet sin revolusjonære karriere i 1911, da han måtte snike seg ombord på en damper og flykte fra Annam for å unngå arrestasjon. Han slo seg ned i Frankrike, arbeidet hos en fotograf og lærte seg å tale flytende fransk. Han sluttet seg tidlig til kommunistene, arbeidet for Komintern, gjennomgikk en marxistisk-leninistisk utdannelse i Sovjet-Unionen og dukket i midten av 25-årene opp som tolk ved den sovjetrussiske ambassade i Canton. En periode var han i forbindelse med Chiang Kai-Shek's bevegelse, men da Chiang brøt med kommunistene, ble Ho Chi Minh arrestert. Det lyktes ham imidlertid å flykte. Siden har han iverksatt uroligheter og oppstander, bl. a. i Siam, Hongkong og Indo-China. Ho Chi Minh er av østblokklandene med Sovjet-Unionen i spissen anerkjent som Viet Nams president.

nordlige provinsen Tongking,
i den Røde Flods delta og i
provinsen Cochin-China i syd.

MOTSTANDERNE i den pågående krig er franskmennene og Viet Nam-regjeringen på den ene side og Viet Minh-opprørsbevegelse, som er støttet av det kommunistiske China på den annen side. De kommunistiske styrker teller ca. 400 000 mann. Den franske unions styrker sammen med Viet Nam-regjeringens nye hær har omtrent samme styrker. De franske tropper

består for en stor del av fremmedlegionen, hvor antagelig ca. 70 pst. er tyskere.

Kommunistene behersker nå det vesentligste av provinserne Tongking og Annam. — Franskmenne har midlertidig stadig fotfeste i den Røde Flods delta, hvor hovedkvarteret ligger i Hanoi.

I de snart 8 år krigen har vart, har partisanoperasjoner dominert krigsføringen. Om dagen har franskmennene holdt kontrollen med byene og veiene, men så snart mørket falt på behersket partisanene hovedveiene som måtte kontrolleres hver morgen av franskmennene for å hindre minesprengninger.

FORHISTORIEN til krigen går tilbake til 1941, da Viet Minh-bevegelsen ble startet med hovedkvarter i China, kjernen i denne bevegelse var det indokinesiske kommunistparti, og formålet var å bekjempe «fransk og japansk imperialisme og fascisme».

Indo-China ble i begynnelsen av krigen okkupert av Japan. Den franske Vichy-regjering fungerte imidlertid til mars 1945, da Japan satte franskmennene helt utenfor og satte keiser Bao Dai i spissen for en formell uavhengig Viet Nam-administrasjon.

I løpet av krigen hadde Viet Minh-bevegelsen organisert partisangrupper over det meste av landet, og den 8.

august ga Viet Minh-lederen, Ho Chi Minh, ordre til opprør. På denne tid var det japanske sammenbrudd praktisk talt en kjensgjerning, og de japanske soldater solgte sine forråd og våpen til Viet Minh.

I Potsdam-avtalen var det blitt fastsatt at China (den gang Chiang Kai-shek)¹ skulle besette den nordlige del av landet, og tropper fra Mountbattens hær skulle rykke inn fra syd. I månedene etter den japanske kapitulasjon var forholdene helt kaotiske, og Viet Minh ble sogar delvis

støttet av Chiang Kai-shek. — Det var uroligheter over alt, og fremmedhatet ga seg utslag i at den franske befolkning ble forfulgt og myrdet i stor utstrekning.

6. mars 1946 nådde fransk-
mennene til enighet med Ho
Chi Minh om en overens-
komst, hvis hovedpunkter
var:

1) Viet Nam ble anerkjent som en selvstendig del av et indokinesisk forbund. Det selvstendige Viet Nam skulle omfatte provinsene Tongking og Annam. De øvrige medlemmer av unionen skulle være: Cambodia, Laos og Cochin-China.

2) Franske tropper skulle ha rett til å oppholde seg i den nye stat i en periode på ikke over fem år.

Etter meget vanskelige forhandlinger lyktes det i september 1946 å fastsette rammene for et fredelig samarbeide. Man enedes om å gjenoppta forhandlingene i januar 1947. Den foreløbige avtale med Frankrike skulle ratifiseres av Viet Nams nasjonalforsamling. Imidlertid foretok Viet Minh arrestasjoner blant ikke-kommunister, og 3. november ble der dannet en nye regjering med Ho Chi Minh som president og utenriksminister. Den nye regjering ga uttrykk for den dypeste mistro til Frankrike. Den 16. desember begynte Ho Chi

Minh sin oppstand med «den sorte natt» i Hanoi, hvor tusener av franskmenn og deres vietnamesiske medarbeidere ble myrdet eller tatt til fange. Samtidig iverksattes angrep mot franske forter og støttepunkter i den nordlige del av landet.

I løpet av 1947 og 1948 lyktes det franskmennene å sikre sin kontroll over byene, mens Viet Minh-styrkene stadig behersket landdistriktene. Franskmennene håpet stadig at keiser Bao Dai skulle kunne samle de høyre- og ven-

streorienterte nasjonalister, slik at den kommunistiske innflytelse kunne reduseres og freden gjenopprettes, men det lyktes ikke. I mars 1949 sluttet franskmennene avtale med Bao Dai om Viet Nams selvstendighet innen den franske union.

Kommunistenes seier i den kinesiske borgerkrig styrket Ho Chi Minhs kontroll over Viet Minh. I juli 1950 begynte den kinesiske hjelp til opprørerne å bli effektiv. Våpen-transporter ble sendt til Tongking, og kineserne opprettet utdannelsesleire for Ho Chi Minhs folk langs grensen. I løpet av høsten 1950 lyktes det Viet Minhs styrker å erobre alle franske grenseposter, slik at forbindelsen til China var sikret. Siden 1951 har franskmennene mistet en lang rekke støttepunkter i Tongking. Selv deres brohode i den Røde Flods delta betraktes som truet.

General Christian de Castries styrke i festningen Dien Bien Phu omfattet, da angrepet begynte, 15 000 mann, og stormløpene har kostet Ho Chi Minhs hær veldige tap av kamperfarne folk. Den ubehagelige overraskelse for franskmennene i disse kamper er Viet Minh-styrkenes voksende slagkraft i artilleri. 105 mm kanoner og 37 mm luftvernkanoner, levert fra China i betydelig mengde, er

blitt trumf i kampene om festningene, som nå er falt.

Krigen i Indo-China har hittil kostet over 300 000 mann livet. Ved årsskiftet hadde Viet Minh mistet ca. 220 tusen drept, 400 tusen sårede og 230 tusen fanger.

Operasjonene har hittil kostet franskmennene gjennomsnittlig 10 milliarder kroner om året, men siden 1951 har USA gjennom våpenhjelp og på annen måte betalt 60—70 pst. av de franske utgifter.

Franskmennene gjør hva de kan for å sette Viet Nam i stand til militært å stå på egne ben. Bao Dais hær teller i dag ca. 150 000 mann, organisert i fem divisjoner. Etter planen skal etterhånden opprettes ytterligere fire divisjoner, hvori skal inngå kommando-bataljoner med spesialutdannelse i jungelkrig. — 60 000 Viet Nam-esere gjør tjeneste i den franske hær, og de kan til sin tid bli et viktig element i Viet Nams vepnede styrker.

Den videre krig får nå sin avgjørelse i Geneve — kanskje.

Skyggefiguren i ukens kronikk

KEISER BAO DAI,

Viet Nams regent, er 40 år. Han etterfulgte i 1926 sin far som keiser av Annam, men overtok først regjeringen 1933. Han har fått en grundig utdannelse i Frankrike, hvor han bl. a. har studert statsvitenskap. Inntil den annen verdenskrig førte han en rikmanns forholdsvis ukymrede liv, nesten uten plikter. I perioder oppholdt han seg i Paris eller ved Rivieraen. Under den japanske besettelse av Indo-China var han en slags fange på sitt slott. Som følge av urolighetene etter Japans kapitulasjon valgte han å abdisere og tok opphold i Hongkong. I slutten av 1949 vendte han tilbake og underskrev avtalen med Frankrik om opprettelse av et selvstendig Viet Nam innen den franske union. — Senere har hans regjering gitt uttrykk for et vietnamesisk ønske om å forlate unionen.

Kjennsgjerningene om krigen i Indo-China

Krigsfangene i Sovjet

Tokio/Paris (FEI): I Moskva i november i fjor forhandlet representanter for det japanske Røde Kors med en rådgivende komite for det sovjetrussiske Røde Kors angående repatrieringen av japanske krigsfanger og sivile som hadde sonet sin straff eller som hadde fått amnesti. Disse krigsfangene samt noen sivile nådde Japan 28. november i fjor.

Sovjets Røde Kors forbereder nå repatriering av de japanske sivile «som har sonet sin straff og som lever som frie arbeidere i Sovjet-Samveldet». Sovjetpressen har senere meldt at disse sivile er overlevert representanter for det japanske Røde Kors, som ankom til sovjetrussisk havn 17. mars ombord på det japanske skip «Koan Maru».

Det som er av interesse tatt i betraktning av ovenstående russiske erklæring er bare at de sivile som har sonet sin straff, vil bli repatriert. Dette må derfor nødvendigvis bety at de som fremdeles soner sine straffer må forbli i Sovjet-Samveldet..

24. mars opplyste det franske Røde Kors at de avsluttende forberedelser nå var gjort med det russiske og spanske Røde Kors med hensyn til repatrieringen av 291 spanske krigsfanger, tidligere soldater fra den spanske Blå Divisjon, som kjempet som frivillige på tysk side i siste krig. 26. mars gikk disse fangene ombord i Røde Kors-skipet S/S «Semi-ramis» i Odessa. Til desember i fjor visste man ikke at disse spanjerne eksisterte i Sovjet-Samveldet. Det at de nå plutselig dukker opp setter alle tidligere sovjetrussiske erklæringer om «at alle krigsfanger er repatriert» i et merkelig lys. For «å redde sitt ansikt» later nå sovjetmyndighetene som om dette gjelder fanger som ikke hadde sonet sine straffer.

Det er derfor en mulighet for — selv om denne er svært liten — at noen av de millioner av mennesker av mange nasjonaliteter, som man hittil har antatt har mistet livet i Sovjets slaveleirer, er i live og kan reddes. Nå er det opp til den vestlige verdens mange hjelpeorganisasjoner å gjøre et alvorlig forsøk på å redde disse mennesker også.

Sand istedet for korn

Under denne tittel hadde det amerikanske tidsskrift Newsweek 19. april en notis med ovenstående overskrift, omhandlende de kvelende sandstormer som har rast i ukevis i de amerikanske korndistrikter i vinter og truer med å bli den verste katastrofe i manns minne. I det lengste har en håpet at man i et hvert fall skulle redde vinterhveten og at ikke store områder skal bli helt begravet i sand for alltid, i likhet med de millioner av åkre-

Den største dumhet av alle — selvbedrag

Kiew (FEI): Når uskyldige barn blir tviugget til å marsjere i rekke og rad omringet av vepnet politi til det pompøse gravstedet til MVD-sjefen Vatutin, som ukrainske partisaner (UP) ekspederte fra denne til en bedre verden, da skriker Moskva-avisen «Literaturnaya Gazeta» i begeistring «at navnet Vatuti for alltid er inngravert i vår ungdoms hjerter som idealet på en nasjonalhelt.»

Faktum er imidlertid at den ukrainske ungdommen vet at denne brutale sjefen for Moskvas terrorister var en av Ukrainas verste fiender og mens ungdommen blir tvunget til å delta i en skammelig komedie foran hans gravsted, er det mest sannsynlig at de minnes i takknemlighet de tapre partisaner som henrettet denne følelseløse mann.

Det er også vrøvl når «Gazeta» skriver i samme artikkel «at man hører like meget russisk talt som ukrainsk». For selv om vi ikke er i tvil om at moskovittene gjør sitt ytterste for å utslette det ukrainske sprog og kultur, så vet vi at folket forblir lojale. De russiske avisene som blir sendt til Kiew med flypost, blir brukt til helt andre formål enn kommunistene hadde ment det. Så vi kan ikke forstå hvorledes «Gazeta» kan komme til den konklusjon at «man i hverdagslivet i Kiew blir klar over at «storebror» elskes over alt og av alle». Det er en dumhet som aldri vil bli tilgitt hverken i denne verden eller i den neste, og det er den største dumhet av alle — nemlig selvbedrag.

To venner i Tsjekkoslovakia møttes på gaten. Den ene så meget trist ut, og da han ble spurt om grunnen svarte han at hans bror var deportert til Sibir.

— Hvorfor? spurte vennen.
— Han ble arrestert for bakvaskelse av Sovjet-Samveldet. — Han fortalte i et selskap at kommunistene pleide å deportere uønskede personer til Sibir.

som allerede fra før er forvandlet fra fruktbare områder til ørkensand.

Av 40 millioner acres er 16 millioner allerede alvorlig skadet i de store kornstatene Texas, Oklahoma, New Mexico, Colorado, Kansas og Nebraska, siden sandstormene satte inn, andre har hatt tørke i fem år. På de bare markene danner det seg svære sanddynger som blokerer veiene og fyller vanngrøfter, virvler opp tonnevis av fin topp-jord til kvelende sandskyer.

— Så langt Newsweek.

Fra før er millioner mål av tidligere dyrkbar jord, bondegårder og hele landsbyer begravet i sand og omdannet til ørkener i U.S.A.

Det er ikke ordflommen som bringer resultatene — men ord er farlige våpen

I kunsten «å oppholde folk med prat» er ruserne selvsikre mestere. Og de har alltid vært det, det gamle tsar-Russland var i så henseende like fremragende som bolsjevikene er. Det var en meget anvendt taktikk overfor fremmede regjeringers utsendinger å oppholde dem med endeløse serier av konferanser, men samtidig også å imponere og bedøve motstanderne ved en orientalsk utfoldelse av pråkt og luksus i form av teater- og ballettforestillinger, overdådige baller og en ødsel servering av mat og drikke.

Men selv om denne metode ikke er noe nytt for sovjetruserne, så har det neppe tidligere i historien vært mulig å holde så mange ikke-russiske folk for narr så lenge og i så omfattende målestokk.

*

I januarnummeret av det amerikanske tidsskrift «US News & Report» er der en oversikt over antall konferanser og antall ord brukt på disse konferanser mellom sovjetruserne og vestmakterne etter den annen verdenskrigs slutt. Det er en fantastisk ordflom, og praktisk talt uten resultater, i hvert fall for vesterlandene.

Forut for den nylig avholdte Berlin-konferanse ble der for eksempel i løpet av i alt 50 timer talt 525 000 ord for å bli enig om i hvilken bygning møtet skulle holdes.

Men oppnår sovjetruserne det de vil uten, så bruker de ikke mange overflødige ord. Hva således Yalta-møtet angår ble det avviklet på uforholdsmessig kort tid; syv konferanser og 200 000 ord var nok til å bringe to tredjeparter av Europa under sovjetrussisk åk, samtidig som Sovjet sikret seg herredømme over store områder i andre deler av verden. «Det ble fikset opp på mindre tid enn det tar å skrive det opp», forteller Winston Churchill i sin bok «Triumph and Tragedy».

«... Churchill rablet ned et utkast til fordeling av innflytelsen på Balkan. Avdøde Josef Stalin satte noen apokryfiske tegn på papiret, og det var det... Det var ikke nødvendig med lange taler», skriver US News & Report.

*

Seks måneder senere ga Truman-styret Sovjet det de ønsket i Øst-Tyskland, og lot russerne få slepe med seg hva de ville av tysk fabrikkutstyr og maskiner inn i Russland, og «russerne smilte fornøyd — og brukte ikke mange ord.»

Bolsjevikene gikk fra konferanse til konferanse lastet med krigsbytte. De var som barn som kom fra juleselskaper med posefulle. De fikk alle presangene og andre måtte betale regningene.

ne, og de lovet å være snille — skriver det amerikanske bladet.

Potsdam-møtet ble også relativt kortvarig, 408 000 ord strakk til for å gi bolsjevikene det de ønsket i Tyskland.

Våren 1946 var der et møte av «de fire store» utenriksministre og en fredskonferanse med 21 deltagende nasjoner — som ble snakket sønder og sammen av sovjetruserne. Det ble holdt gående på en eller annen måte fra april til oktober, — millioner av ord ble brukt, og alt — uten resultat. I november 1946 startet det på nytt og da i New York, der russerne hadde bestemt seg for å være forhandlingsvennlige for å komme til en fredsordning med de mindre Akse-makter, såfremt de fikk i skadeserstatninger fra Italia 100 millioner dollars, fra Ungarn 200 millioner, fra Romania 300 millioner og fra Finland 300 millioner dollars samt to havner. Og det fikk de.

Men etter dette roy syntes det som om amerikanerne omsider begynte å våkne, — å få øynene opp for at sovjetruserne bare var medgjørlig når de fikk sin vilje og nådde resultater som tjente deres egen langsiktige strategi: erobring av hele verden.

Og så begynte million-rullingen for alvor.

Angående en fredsordning for Østerrike er der hittil brukt 11 900 000 ord i 378 konferanser i løpet av åtte år. Uten resultat.

Om Tysklands samling har der vært 1380 møter og brukt 32 500 000 ord. Uten resultat.

Om alminnelig nedrustning er holdt 94 møter med 3 millioner ord. Uten resultat.

I konferanser bare om det tyske problem: samling av Tyskland, Berlinblokaden og Luftkorridoren ble brukt 44½ million ord. Uten resultat.

Våpenstillstandsforhandlingene i Korea omfattet 575 møter og der ble brukt over 18 millioner ord, og forhandlingene sto i stampe inntil kommunistene kunne oppnå betingelser som gjorde det mulig for dem overfor sine egne folk å framstille overenskomsten som en kommunistisk seier over FN. Til noen endelig overenskomst er der for tiden ingen utsikt.

Om selve «verdensfreden» er der holdt 646 møter i FN's Sikkerhetsråd, med et ordforbruk av 20 300 000 ord, og i FN's hovedforsamling 471 møter med 14 800 000 ord uten å ha løst et eneste problem av betydning. — Som man forstår en meget nyttig institusjon.

*

ORD er et farlig våpen, og et våpen som bolsjevikene er mestre i å bruke, og det i en utstrekning som man ikke skulle trodd mulig overfor opplyste og høyt siviliserte stater.

Hvordan unngå Quisling i dokumentarfilm om Nansen?

Det kjente merke CM (Charles B. Middelthun) skriver i Aftenposten 14. 4. 54 om et stort dilemma: Hvordan skal man unngå å få med Quisling i en «dokumentar»-film om Fridtjof Nansen:

«Med noen engstelse leser jeg at hvis Roald Amundsen-filmen får en god presse, skal det også lages en dokumentarfilm om Nansen — bl. a. med vekt på hans humanitære hjelpearbeide under hungersnøden i Russland etter første verdenskrig.»

Cm fortsetter: «Det jeg lurer på nu, er hvordan man da skal unngå at hans nære medhjelpere fra den tid kommer med på noen av bildene — det skulle jo være en dokumentarfilm. Men så dokumentarisk er det vel kanskje ikke nødvendig å gjøre den?»

A. L.

Det er sagt

I krigstiden, da jeg ikke kjente de mange dokumenter, oppfattet jeg kapitulasjonen i Nord-Norge som en lokal kapitulasjon, og jeg mente at vi fortsatt var i krig. Etter at jeg var blitt kjent med mer og mer av de fakta som foreligger, er jeg kommet til den overbevisning at det er vanskelig å bebreide folk som gikk ut fra at Norge ikke var i krig og handlet deretter, skriver tidligere milorg-sjef i Oslo, major O. H. Lange i «Forat I ikke skal dømmes», side 71.

Kommunistpartiets sekretær i en polsk landsby var død, og man hadde fått i stand en storstilet begravelse. Dette førte til at en av arbeiderne kom sent hjem om kvelden, og konen spurte hvorfor han hadde vært så lenge.

«Ta det med ro og la meg forklarte,» svarte arbeideren, «til å begynne med gikk alt bra, som vanlig. Men da vi senket kisten begynte folk å juble slik at vi måtte senke kisten seks ganger til.»

Landssvikere

«For støtt det nordmenn
må vera med,
når Norigs merkje skal
hoggast ned.»

(Sivle).

At Grønland rett og slett ved en dansk løgn ble f-asvindlet Norge i 1814, det burde vel høre til den historiske barnelærdom også for dem som senere i livet trer fram som talsmenn for Det norske Arbeiderparti.

Takket være den danske aksjon i 1921, der tok sikte på å få stengt nordmennene ute også fra Øst-Grønland, måtte der fra norsk side iverksettes åtgjerder som tvang spørsmålet fram for domstolen i Haag. Øst-Grønland ble fra norsk side okkupert.

Man skulle jo tro at nettopp her, hvor det gjaldt å sikre norske fiskere og fangstmenn varige og sikre arbeidsmuligheter, her skulle nettopp Arbeiderpartiets ledende menn vært å finne i fremste linje i kampfronten. Men nei. En mer negativ «nasjonal holdning» enn den som kom til syne fra det hold, — i dette for vårt land så viktige spørsmål — må det heldigvis letes etter. Og det er vanskelig å finne noen annen beveggrunn enn som en liten «håndsrekning» til den danske arbeiderregjering under Staunings ledelse.

At denne splittelse i det norske folk virket som en indirekte svekkelse på domsresultatet for Norge, derom kan der vanskelig være noen tvil. Et enig norsk folkekrav hadde der vært en ganske annen tyngde i.

Nå, resultatet kjenner vi, men her har det atskillig interesse å sitere litt av det som Norges «kommende mann», Johan Nygaardsvold uttalte i sakens anledning. Og da ordene åpenbart har falt med den tyngde og overbevisning som det høver for en vordende statsminister, har jeg tillatt meg å utheve dem:

«— Man burde ha tenkt litt på landet dengang man lot eventyrpolitikere overta styrelsen og overta regjeringsmakten. Man skulle tenkt ikke bare på sitt eget partimessige formål i dette spørsmål.

Det er ikke første gang at sådanne eventyrere har kastet folk og land ut i krig, bare på

grunn av sådanne påfunn. Og det er det som vi for framtiden må være forskånet for. — Det går ikke an å la en svak regjering, en uenig og ukynlig regjering overlate sådanne viktige spørsmål til eventyrpolitikere, som bare diskuterer sine egne interesser og ikke tenker på landets interesser i spørsmålet.»

Stakkars Nygaardsvold. 7 år etter disse ordene falt, lå han og gråt i en seng oppe i Trysil, etter å ha fungert som Norges statsminister i 5 år.

Det er stundom «landssvik»-beskyldningen synes å få karakter av en boomerang.

I. Fr. O.

Saken McCarthy — hærminister Stevens

Om denne saken er brukt det kjente engelske ordtak «much ado about nothing» — mye skrik og lite ull, som vi kanskje kan erstatte det med på norsk.

Saken er blåst opp til helt urimelige dimensjoner, men i sin kjerne er det ikke desto mindre en meget alvorlig sak — et utslag av den bitre kamp som raser i U.S.A. mellom de krefter som setter himmel og jord i bevegelse for å dekke den kommunistiske spion- og undergravningsvirksomhet og på den annen side de amerikanske patrioter, som har reist seg til forsvar mot dette forsøk på en stille erobring av U.S. innenfra ved å anbringe hemmelige kommunister, sovjetspioner og andre godtroende redskaper i avgjørende nøkkel- og maktposisjoner innen statsadministrasjonen og forsvarsmakten (inklusive atomforskningen).

Det er grunnen til at der er virvlet opp så mange motstridende og forvirrende momenter at snart ingen (annet enn de innvidde) vet hva det egentlig dreier seg om. Bare en ting synes å komme tydelig fram av denne verdenspressens blekksprutende tåkelegging: at sovjetspionsjens og sovjetvennens erkefiende, senator McCarthy er noe henimot sinnssyk og for lengst burde vært sperret inne på et asyl. Hvilket er en meget anvendt og vel kjent

Stortingsmann Kobbe om Administrasjons- rådets upåtalte «samarbeid med fienden»

Ribbentrops vitneprov som frikjenner Quisling

Oslo-pressen sørget omhyggelig for at de vektige foredrag i Stortinget 22. januar 1952 ikke ble skikkelig referert, slik at det norske folk skal sove rolig videre til en eventuell neste okkupasjon. Og slik at de geniale ledere atter kan pakke kuffertene for landsflukt uten å vekke ubehagelig oppsikt.

I følge det stenografiske referat side 149/50 uttalte stortingsmann, rådmann Kobbe blant annet:

Det var klart at uten at Ad-

Ved Potemkin

ministrasjonsrådet samarbeidet med tyskerne, ville det ikke blitt sittende en dag.

Han fortsatte:

«Det kan i den forbindelse være av interesse å se på hvordan tyskerne så på opprettelsen av Administrasjonsrådet. Utenriksminister Ribbentrop ble avhørt som vitne i august 1945 i Nürnberg — det gjaldt å få bragt på det rene i hvilken utstrekning Quisling hadde fått pekuniær understøttelse fra Tyskland før tyskerne kom, og om hans såkalte regjeringdannelse den 7. april var skjedd i overensstemmelse med tyskerne. Vitneprovet er gjengitt i dokumentet om straffesaken mot Quisling. For dem som interesserer seg for å se etter, kan jeg opplyse at det står på side 636 og 637. Ribbentrop sier her:

«Det var til å begynne med slik at Quisling dannet regjering. Men vi hadde ikke noe

å gjøre med det. Etterpå var mine folk der oppe, og de dannet en regjeringsskomisjon med noen nordmenn.»

Dagen etter ble han på ny forhørt, og da svarte han så:

«Proklameringen av regjeringen Quisling etter besetelsen kom — hvis min erindring ikke fullstendig narrer meg — for oss helt uventet. Da så regjeringdannelsen ikke viste seg virksom, ble der av oss innsatt et regjeringsutvalg med min billigelse.»

Kobbe fortsatte: Sann så tyskerne på det. Jeg er fullt oppmerksom på at det formelt var HØYESTERETT som oppnevnte Administrasjonsrådet. Men det måtte jo godkjennes av tyskerne, og det måtte gjøre tyskerne til viljes på mange områder. Og det mener jeg bidro til å forkvakle begreperne hos mange.»

La oss se å få et uforkvaket svar på følgende: Hvorfor var dette samarbeid helt i orden? I motsetning til andres som ikke fantes i orden?

under televisjons-avhøringene fortalte at senator McCarthy overfor ham hadde sagt, at en av de få ting han og Roy Cohn var uenige om var David Shine... og at Cohn syntes at Dave (Shine) burde være general og dirigere operasjonene fra en suite på toppen av Waldorf Astoria.

Om riktigheten av hærministerens gjengivelse av denne sin samtale med McCarthy vet man ikke noe sikkert foreløpig, men at disse to unge menns oppførsel har skadet McCarthy kan det imidlertid neppe herske tvil om.

Om slikt anmodninger om lettelse for innkalte rekrutter uttalte et av vitnene, generalmajor Miles Reber at han under sitt arbeid i Washington stadig mottok slike henvendelser fra kongressmenn, likeledes at han ikke anså anmodningen angående Shine for «utilbørlig».

*

I forbindelse med de anstrengelser som er gjort de siste måneder for å oppnå privilegier for Shine, slik at han delvis kunne fortsette med sitt arbeid for Undersøkelses-

komiteen, er imidlertid stadig nye konflikter dukket opp.

Den egentlige anklage mot McCarthy og hans folk går ut på at de har brukt press og utilbørlige metoder for å oppnå lettelse for David Shine.

Mens det alvorligste anklagepunkt fra McCarthy side er påstanden om at hærminister Stevens hadde vært villig til å gi menig Shine de ønskede privilegier, hvis McCarthy til gjengjeld ville stanse den videre gransking av kommunistisk ifiltrasjon innen hæren og i stedet gå marinen og luftvåpenet etter i sømmene.

Det er sagt

Det bemerkelsesverdige er at et eneste land har vi full tillit til. Det er det sosialistiske Sovjet-Unionen, — der hvor ikke reaksjonen og imperialistiske interesser hersker, men hvor folket selv har makten i sine hender.

Karl Evang (1939).

Kommunistene strir med ungdommen

Ungdomskriminalitet på politisk basis

Kommunistene i Øst-Europa har større og større vanskeligheter med ungdommen. Marionettregime forsøker å forklare vanskelighetene med å si at «det er pøbelen som herjer», men det viser seg at pøbelen er i svinvende minoritet, mens storparten av de unge aktivt gjør seg gjeldende ved direkte eller politiske handlinger eller ved å innta en demonstrativ holdning. — Denne holdningen kommer som oftest til uttrykk ved at de unge begynner å bruke klær med vestlig snitt, samt øke etterspørselen etter vestlig litteratur, musikk og lære seg engelsk (husker De hvordan Norge etter okkupasjonen begynte å bruke «Chamberlain-paraplyer»?) — Regimet gjør ingen forskjell i straffeutmålingen av de unge, om de er virkelige kriminelle elementer, hjemme-frontfolk eller demonstranter.

I Polen er det dannet en spesiell komite «til bekjempelse av ungdomskriminalite-

ten» og denne komiteen fungerer også som domstol for de unge. I følge den polske kommunistpressen i de siste tre år har denne domstolen avsagt tusener av fengselsstraffer, varierende fra tre måneder til livsvarig fengsel.

I Tsjekkoslovakia blir mindreårige kriminelle elementer samt ungdommer som har begått «statsfiendtlige handlinger», f. eks. ved å forsøke å flykte til vesten, innsperret i de samme oppdragelsesanstalter. Så vidt man vet er det åtte slike anstalter beliggende i Nova Ves, nær Mariankagruven i urangruvedistriktet Jachimov, i Kladno, Kunice og Inare, samt i Racice, Zarnsk og Zachler i Nord-Bøhmen. En 20 år gammel gutt har gitt en detaljert beskrivelse av «Marenko-hjemmet» «for ungdomsforbrytere» i Zamrsk, hvor han ble holdt innsperret til han klarte å flykte til Vest-Tyskland. Hans beskrivelse av det kommunistiske fengselssystem og det psykologiske og fysiske

pres som fangene blir utsatt for minner en om det som skjedde i de nordkoreanske krigsfangeleirene i Korea.

I følge 20-åringens beskrivelse ligger anstalten i et slott på en bakketopp utenfor Zamrsk. I nærheten av selve hovedbygningen er det en rekke verksteder, gårdsbruk, grønnsakhager og flere sportsplasser. Det er ca. 350 gutter i alderen 15—19 år ved anstalten, som soner straffer fra 2—15 år. Bortsett fra det harde fysiske arbeide og den strenge fengselsrutine, så spiller «den politiske oppdragelse» en stor rolle i anstaltens liv.

Guttene blir delt i grupper som behandles meget forskjellig. Guttene i gruppe 1 blir ansett for å være «politisk våkne», og de blir gitt forskjellige ansvarlige stillinger som ledere i de forskjellige klubber samt overoppsyn med de to andre grupper. — Gruppe II består av gutter som kommunistenes mener «kunne kureres». De «umulige» blir plassert i gruppe III.

20-åringen fortsetter sin fortelling: «Etter ankomsten til anstalten måtte jeg først fylle ut en rekke spørreskjemaer om hver eneste hendelse i mitt liv. Jeg fikk så be-

skjed om at jeg var plassert i gruppe II og ble instruert om hvorledes jeg skulle oppføre meg for å kunne klare å oppnå å bli opptatt i gruppe I. Det er ikke lett. Vi ble gitt karakter for alt, fra renslighet til politiske kunnskaper. For å komme fra gruppe III til gruppe II var det nødvendig å få en gjennomsnittskarakter av «2» i alle «fag». For å komme fra gruppe II til gruppe I var det nødvendig å få karakteren «1» samt medalje for utmerket oppførsel. — Derimot å bli nedsatt en grad var svært lett, da behøvde en bare en slett karakter eller ha et straffeforelegg.

Det er forskjellige privilegier som gis de som vil samarbeide, privilegier som alle gutter i slike anstalter gjerne vil ha: såsom retten til å få besøkende, skrive og motta brev (selv om disse er sensurert, bruke ens eget undertøy og sko, få beholde sin fyllepenn samt ha personlige fotografier på selleveggen. For å gjøre seg fortjent til slike privilegier må en nødvendigvis tilhøre gruppe II, da en må ha en gjennomsnittskarakter «2». Disse privilegiene må en innsende en spesiell søknad for å få. På den annen side er det en rekke straffer fra

fratagelse av privilegiene i tre måneder til seks dager i en kald fengselssele som ligger under jorden — uten lys — på vann og brød — og hvor man ikke har noen seng eller teppe, men må sove på det kalde jordgulvet. Den verste straffen var imidlertid å bli dømt fra 2—6 måneder i straffekompaniet, hvor vokterne bl. a. var utstyrt med lange pisker som de brukte flittig på de guttene som ikke arbeidet hurtig nok.

Mens jeg var ved Marenkoanstalten forsøkte ti gutter å flykte. De fleste av dem var nyankomne. Alle ble grepet da i en tre kilometer omkrets av fengslet er det rasert ingenmannsland, hvor det ingen steder er å gjemme seg. Guttene fikk en streng straff. Barbert på hodet ble de kastet i mørkesellen der de satt en måned. En aften etter oppstilling ble de bragt fram for de andre guttene som ble oppfordret til å skjelle dem ut og slå dem.

Man viste den «rette innstilling» hvis man gikk bort til en av disse hjelpeløse guttene, spyttet eller slo dem i ansiktet, for det gjorde et godt inntrykk på lærerne at man viste forakt for de som ikke

JOAO DAS REGRAS

En «ny» rett

Autorisert oversettelse for Folk og Land

16

IX

NÜRNBERG, — EN AVSLUTTENDE VURDERING

I sitt siste innlegg den 4. 7. 46 uttalte Goerings advokat, dr. Stahmer følgende:

«Hva de politiske konsekvenser av denne prosessen angår, vil jeg minne retten om at seierherrenes tvangspolitikk overfor de beseirede en gang tidligere ble forsøkt i Versailles og — mislyktes!»

X

DET TYSKE FOLK GIR IKKE OPP

Noen dager etter Tysklands sammenbrudd i november 1918 skrev den franske ambassadør i London, Paul Cambon, følgende profetiske ord:

«Jeg er stygt redd for at der i Tyskland kommer til å

danne seg en stor sosialistisk sammenslutning som — båret av nasjonal begeistring — vil skape en enda sterkere sammensveiset og færlig stat enn Keiserens!»

15 år senere hadde det tyske folk — under Hitlers ledelse — forenet seg i en sosialisme av nasjonalt tilsnitt, uten forbilde i historien! — Seierherrene i den 2. verdenskrig hadde ikke lært noe av de feil som var begått i fortiden. I sitt vanvittige ødelegelsesraseri skjønner de ikke at det ikke lenger er det tidligere tyske folk de har å gjøre med, men en generasjon av tyskere som har fått den beste politiske oppdragelse, og at disse tyskere ikke akter å bli beseiret ideologisk en gang til ved hjelp av demokratiske fraser.

Mennesker med klar dømmekraft, men isolerte i en verden av hat og forvirret blindhet, ser i dag at det tyske folk — mishandlet og ribbet for alt — i sin fortvilelse kan komme til å forlate nasjonal-socialismens vei for å slå inn på den internasjonale kommunismes, hvis ikke de forhyklede «demokratisk-kristne» Allierte snart foretar en forandring i sin utryddelsespolitikk. Da von Ribbentrop i sitt siste innlegg «uttalte ønsket om at de Vest-Allierte måtte bli heldigere enn Tyskland i den kommende krig mot bolsjevismen», mintes man uvilkarlig det berømte uttrykk fra det gamle Rom, den gang konsulene ble utstyrt med særlige fullmakter når en stor fare truet. Som portugisiske patrioter og som europeere kunne vi ønske å tilrope de ansvarlige statsmenn:

VIDEANT CONSULES NE QUID EUROPA DETRIMENTI CAPIAT!

Psevd-juristene i Nürnberg har sådd hat! De vil sikkert komme til å høste storm!

XI

«DEN DEMOKRATISKE RETTFERDIGHET»

Demokratiets «nye Nürnberg-folkerett» er den rene hån mot sann rett og objektiv rettferdighet. I sin toppmålte arroganse minner den uvilkarlig om Trasymachos, hvem Platon i sitt filosofiske og juridiske mesterverk «Staten» lar uttale følgende ord:

«Jeg hevder at makt er rett, og at rettferdighet ikke er annet enn den sterkestes rett... Og da de forskjellige styreformer skaper lover til egen fordel, så skaper de demokratiske regjeringer demokratiske lover... De lover, derfor, som de skaper for at de skal tjene deres egne interesser, erklæres overfor statens borgere å være «rettferdige», og de straffer hver den som overtrer dem ved å anklage ham for «manglende respekt for loven.»

En lignende «rettferdig og demokratisk lov», slik Platon ironisk nevnte i sin bok «Staten», var det «hevn-dommen» i Nürnberg bygget på! Også der så man forsøket på å forene alle seierherrene — kalt

«De Forente Nasjoner» — til å opphøye disse attentat på retten til kategorien folkerett! Vi vil gi uttrykk for vår dypeste overbevisning om at historien, i egenskap av upartisk dommer, en vakker dag vil underkaste Nürnbergdommen en fornyet prøve. — Med riktig forutføelse av den dom historien i sin tid vil felle, skrev «Manchester Guardian» den 2. 10. 46 følgende — altså dagen etter at dommen ble avsagt:

«Når vi gransker disse dommene, skal vi ikke tenke så meget på de dømte som på vår egen anseelse og på fremtiden... Menn som dør skaffer seg flere tilhengere enn de som er i live!»

VII

OFFERET VIL IKKE VÆRE FORGJEVES

At disse apostler for en revolusjonær ide døde som et eksempel for de kommende slektledd av folket, beviste ikke bare ideens skaper, Adolf Hitler, men også tusener av hans tilhengere. Med en i sannhet verdig holdning, som fortjener den høyeste beund-

underkastet seg den bolsjeviske disiplin. Guttene som var dømt for kriminelle handlinger, var svært flinke til «å vise den rette holdning», og disse var mere fryktet og hatet enn selv vokterne. Men stort sett var det blant guttene et intenst hat mot kommunistene og deres håndlangere. En gang fant en av vokterne ved et tilfelle en papirlapp i lommen på en av guttene. — Lappen inneholdt navnene på en del voktere, lærere samt gutter som var dømt for kriminelle handlinger samt den straff de ville få når kommunistregimet var styrtet. Det merkelige var at det skjedde ikke noe med gutten som hadde skrevet lappen, da vokterne ikke visste hvordan de skulle gripe an saken.»

Den tsjekkiske president Zapotocky var på biltur i utkanten av Praha. Plutselig så han en stor transparent på en fabrikkbygning som lød: «Vi arbeider for sovjetrukkerne. Vi vil aldri arbeide for amerikanerne.»

Zapotocky var så rørt over denne hengivenhet til regimet at han lot bilen stoppe og tilkalte formannen.

«Kamerat, vi er rørt over denne hengivenhet til regimet. Hva fabrikerer dere?»

«Likkister,» var svaret.

ring, døde forløperne — de dømte i Nürnberg — for en sosial rettferdighet på nasjonal basis med en brennende kjærlighetserklæring til det tyske folk og den nasjonal-sosialistiske ide! Den mest framtrepende av «krigsforbryterne», riksmarskalk Hermann Goering, lyktes det imidlertid — tross nedverdiggende behandling og de mest rigorøse forholdsregler med hensyn til overvåkning — å unnsnippe bøddelrepet ved en frivillig død, som han — å dømme etter innholdet av hans forklaringer (av så stor interesse for den historiske sannhet) — greide å skaffe seg i kraft av den største utholdenhet.

Disse helter, som døde for sitt folk, beviste mere enn en gang at en ide er sterkere enn alt som heter terror og de mektiges maktmidler. Noen av dem kan nok bli slått ned, men millioner vil reise seg i deres sted når en ide med enda større slagkraft enn hos de første foregangsmenn har fått taket på et helt folk!

Ved siden av dette er det mulig, uten å være profet, å forutsi følgende:

Med Staten på ryggen

Det landskjente firma Anth. B. Nilsen & Co. har en annonserie gående i Morgenbladet, som er frapperende. Vi tillater oss å gjengi en av de seneste som berører et meget sentralt punkt i dagens problemstilling:

Forleden dag solgte vi en maskin til en industribedrift i Østfold. Maskinen er patentert og kan ikke lages i Norge. Den kostet ca. kr. 40 000 fob Bordeaux.

For å få forretningen i stand, måtte våre ingeniører utføre en god del arbeide, samtidig som tid og penger ble brukt på reiser til vedkommende bedrift. Det ble søgar nødvendig med et besøk hos vår franske prinsipal for å få gjennomført de betingelser som vår kunde anså for nødvendig.

Men nu er altså salget avgjort. Vår kunde får derved en førsteklasses maskin til hjelp i sin konkurranse med andre land om eksportmarkedet. Vår prinsipal og hans lønnsinntakere er sikret ytterligere inntekter, og vi selv er noen hundre kroner rikere.

For så vidt skulle alt være

Det tyske folk gir allerede nu, tross sult og savn og den øvrige elendighet det lever i, imponerende bevis på sin ukuelige vilje til å leve, og det vil — tross ødeleggeslysten hos dets fiender — i løpet av et par generasjoner reise seg på nytt for å kjempe for sin rett til å leve. Bare de hvis hjerner er omtåket av hat, og av rusen i forbindelse med seieren, — en seier som neppe kan kalles en militær seier, da den materielle overlegenhet hos fienden var altfor overveldende, bare den slags individer kan innbille seg at et så arbeidssomt, intelligent og heltemodig folk som det tyske definitivt har trukket seg ut av historien. De tilskikkelser som dette folk kan bli tvunget til å bære, kan bli langvarige og smertefulle, men det endelige resultat kan allikevel ikke være tvilsomt for noen som har lært å tenke historisk.

Fortsetter i neste nummer

bra. Allikevel kan vi beherske vår glede. Følgende vil nemlig nu skje:

Om fire uker blir maskinen satt ombord i norsk båt i Bordeaux. FRA DET ØYEBLIKK AV begynner den norske stat å ta SEG betalt: Den tar først 56 pst. av den norske reders nettooverskudd på den frakt vår kunde betaler. Ved ankomsten til Oslo tar staten så kr. 8200.— i toll (som ble lagt på denne maskin etter at vårt tilbud var fremlagt. Deretter tar staten omsetningsavgift BADE av toll, frakten, assuranten og maskinens kostende. Det blir ytterligere kr. 5500.—.

Vi skal holde utenfor dette regnestykke det faktum at staten deretter beregner seg en frakt, for å sende maskinen fra Oslo til vedkommende Østfoldby, som tilsvarende henimot en tredjedel av frakten fra Bordeaux til Oslo.

Hva oss selv angår, vil vi ansagsvis ha igjen ca. kr. 1400 av den provisjon vår prinsipal yter oss, men derav tar staten 62 pst., hvorved det blir igjen til oss netto kr. 500.—.

Staten, derimot, inkasserer i alt ca. kr. 14 600 på handelen — og fordyrer maskinen med dette beløp — alt på vår kundes bekostning.

Hvordan kan den norske eksportindustri bli konkurransedyktig under slike forhold?

Og hvor skal unge menneskers arbeidsglede komme fra?

Oberst Sundlo og Narvik.

I forbindelse med Hammerslunds tranmælisererte omtale av Sundlo — noe han måtte svelge i seg igjen — kom jeg til å minnes de stadige og simple åtak på S. i den lokale kommunist- og tranmælpresse i midten av tredveårene, og det bare fordi han var medlem av NS og at han gikk inn for et bedre forsvar. Det var en klappjakt som var rent uhyggelig. Å gå inn for et bedre forsvar var jo helt unødvendig den gang — etter som det var i de beste hender — med hr. Monsen som sjef.

Det politiske dilerium i de nevnte organer gikk endog så vidt at

et gammelt, falleferdig kommunalt toalett kom til å spille en viss politisk rolle. Som kjent ble jo hr. S. gjenstand for uventet hensynsfull og mild bedømmelse av krigsretten — og særlig av aktor, som visstnok var kommet til det resultat at Narvik godt kunne forsvares med en kanon og noen krager. Jo, S. skulle dømmes fra livet, han, av den grunn, bl. a. av den grunn, mens sjefene på Agdenes og Kvarven, som hadde flere enn en kanon, har fått hederlig omtale eller i allfall ikke påtale. Men de var kanskje ikke med i NS. Og det forandrer saken. Jeg minnes i denne forbindelse en kaptein som sto for retten i Bergen bl. a. anklaget for ikke å ha skutt med kanonen sin på Håøya — enda bunnstøttene sto vel innelåst langt derfra i Gravdal — og ikke kunne utleveres uten etter høyere ordre. Det ville være en oppgave å samle aktene fra mange krigsrettssaker og gi dem ut. Varietene rundt om i verden ville der ha funnet godt stoff. — Som underkapittel på verket kunne en sette: «Fra en tranmæliserert epoke» eller «Norge under Tranmæl». Tranmæl og lederne i hans parti fortjener å bli utlevert til — latteren — og bare til den.

H. K.

Også litt anno 1945 takk!

Joda, jeg er enig med T. J. i Adresseavisen. La oss få noen bilder i avisene som viser nazistenes narrestreker anno 1940, gjerne av de store menn som var med å rive toppluene av folk i Steinberget.

Hadde Goebbels norske disipler vært like slu som han ville de i stedet for å gå til angrep på toppluer, hønseringer, binders o.s.v. ha iført seg disse sakene selv og derved tatt brodden av aksjonen, ligervis som Goebbels gjorde med jøssingenes V-merker.

Men skal bildet bli korrekt må en vel også ta med noen bilder fra det Herrens år 1945. Det bør være viktig å vise hvordan toppluetolket reagerte når de kom til makt og verdighet. Jeg ser enda for meg bussene med tungt beveggede heimefrontfolk rase gjennom bygda, stanse ved mange av de største gårdene, trekke ut bonden, sønnene og undertiden også kona, mens barna og husdyra ble overlatt til sin skjebne, og med en haglskur av de verste skjellsord, spytteklyser midt i ansiktet og med skump og puff ble drevet inn i bussene som førte dem til fangeleiren. Et bilde jeg har viser en gammel mann, for svak til å stå oppreist, ble sparket i leggene så han hylte av smerte. Og så burde vel en ta med et par bilder fra Falstadskogene, der unge og eldre landsvikere, til og med et par kvinner, ble tvunget til å grave opp lik i stekende sommervarme, mens de fikk servert maten nede i gravene og ble nektet å vaske sine hender før de spiste.

Jeg synes den ene dumhet kan være like god som den annen, og at begge parter burde stilles ut til skrekk og advarsel.

*

U R

I vekkerur, stueur og kaminur fører jeg det beste som kan oppdrives, nemlig

— **Junghans**
VEKKERUR

fra kr. 19.— til kr. 32.—.

REISEVEKKER

i skinnetui til kr. 54.—

KAMINUR (bordur)

fra kr. 179.— til kr. 331.—

STUEUR

fra kr. 182.— til kr. 280.—

ARMBÅNDSUR

kommer ennu meget uregelmessig, men jeg fører alle de kjente merker — Omega, Tissot, Longines, Cyma, Certina, Revue etc. Skriv til meg og oppgi prisklasse De ønsker i ur, og jeg skal ta ut ett som De skal bli tilfreds med.

Dette er en tillidssak men lesere av denne avisen kan være sikker på reell behandling.

R. Gjessing

Urmaker
DRAMMEN

Eventyret om Solbris

300 sider — Rikt illustrert
Kr. 13.— innb.
Portofritt ved forskudd

Et lite restopplag selges nå ut. Hvis De ennå ikke har den må De benytte anledningen.

Restopplaget selges av
Sverre Jacobsen
Ilseng

Mindre leilighet

i Oslo ell. nærm. omegn søkes til vår datter. Hjemstavnrett. Vennligst skriv til fru Laura Syverud, N. Ree, Stange.

Ovenstående var sendt et par Trondheimsaviser uten at det — naturligvis — ble inntatt. Anei — en kan vel ikke vente såpass «demokrati» at også den annen part blir hørt.

Tilskuer.

His Masters Voice . . . De tyske gasskamre . . .

(Forts. fra side 1.)

krig 1914—1918 gjorde England seg beredt til å besette Syd-Norge. Gallipoli-eventyret kom til som et alternativ, som endte meget tragisk.

Dr. Derry gjør rede for at i 1940 skulle England ikke gjøre feilen fra første verdenskrig opp igjen. Vi vet litt om forberedelsene fra engelsk side før også. England hadde allerede bragt til Norge ammunisjon og soldater. I Oslo var det vinteren 1939—40 en hel del soldater med merket Help to Finland. I Bergen lå fem store skip lastet med våpen. Den franske general Gamelin forteller i sine opptegnelser at engelske og franske generalstabsoffiserer — selv sagt ledsaget av norske offiserer — bereiste Norges kyst i februar 1940 og besiktiget norske landingsplasser.

Selv detaljer ved den engelske besettelse av Syd-Norge, som at fyrene var behørig slukket og at minene i Oslofjorden ikke ble lagt ut etter henstilling fra den engelske ambassade 8. april 1940, for at engelske krigsskip skulle få fri passasje. Alt var i orden.

Samarbeidet mellom Norge og England var nok ikke bare en subsidiær krigs-politikk med den hensikt at Norge ikke skulle komme på feil side i kampen.

Her må ligge dypere motiver til grunn. Det må ligge nær å tenke på at der foreligger en hemmelige avtale mellom Norge og England fra unionstidens dager i 1905.

Spørsmålet kan kort formuleres slik: Hva måtte Norge yte til gjengjeld for å oppnå Englands støtte i 1905? Offisielt foreligger naturligvis ingen ting om slike avtaler. De offentlige erklæringer i 1939—40 var bestemt for offentligheten og siktet på å beskytte de allerede offisielt ansvarlige mot ansvar.

Vi kjenner systemet fra avslutningen av traktater: Der oppsettes en offisiell traktat bestemt for offentligheten og utstyrt med de høyeste moralske og rettslige idealer. Ved siden av opprettes den reelle overenskomst, den er hemmelig og rommer så noenlunde det motsatte innhold av den offentlige.

Enhver diplomat er en skuespiller, og man minnes det gamle ord: Når en diplomat

sier ja, mener han kanskje. Sier han kanskje mener han nei. Sier han nei, er han ingen diplomat.

For nærmere å begrunne formodningen om at der tør foreligge en hemmelig overenskomst, som bandt Norge til å følge «His Masters Voice» fra 1905 til 1945, er det interessant å studere et nærmere bestemt aktstykke fra IV tyske hvitbok, nemlig en norsk journalist i London, M. Martinsens rapport til det norske gesandtskap om Winston Churchills uttalelser ved en lunsj 2. februar 1940.

Det som i denne forbindelse har interesse er en uttalelse av premierminister Winston Churchill, at «han trodde Norges suverenitet var garantert av England og at han ikke kunne finne seg i at noen satte seg fast på Norges kyst.

Det er med en gang klart at Winston Churchill ikke sikter til integritetstraktaten av 1907, heller ikke til folkeforbundspakten med denne uttalelse om Englands garanti, for disse overenskomster omfattet ikke noen engelsk garanti for Norges nøytralitet. Men gikk tvertimot ut på å trekke Norge inn i stormaktsoppgjørene på engelsk side.

Hva siktet Churchill til med sin ytring? Han var presumptivt den mest sakkyndige i spørsmålet, da han jo som marineminister allerede under krigen 1914—18 hadde ventilert saken om å besette Norges kyst og derfor kjente avtaler mellom England og Norge fra 1905 og senere.

Maseng kaster lys over problemet. På side 58 i sin bok skriver han bl. a.: «at man (England) gjorde løfter som det siden viste seg vanskelig for den engelske regjering å innfri. Nansens noe dunkle tale under de mange forhandlinger etter unionsbruddet om Englands forpliktelser overfor oss, kan tyde på det.» På side 102 står videre: Nansen hadde vært i kontakt med de ledende i London siden våren 1905, ble ikke lite skuffet ved Englands politikk.

Men han hadde et tak på dem der. Det så en fordel for seg i å få dratt Norge bort fra Sverige og selv få innflytelse der. Det hadde i den forbindelse forpliktet seg overfor Norge.

Forts. fra s. 1.

fremla bevis for at filmen var opptatt av UFA-uekrevy, og i vrieligheten forestilte likhaugene etter det amerikanske terrorangrep på de sammenpakkede flyktningemasser i den åpne by Dresden.

Selv om man ikke bør lukke øynene for brutalitet under Hitler-styret så er neppe noen norsk jøde blitt drept i Tyskland. De som ikke er kommet tilbake er døde av sykdom. Det brøt nemlig ut en tyfusedepidemi i den leiren hvor de norske jøder satt, og på grunn av den totale mangel på medikamenter som hersket på denne tid i Tyskland, og den elendige tilførsel av mat, som også tyskerne selv led under på slutten, fikk epidemien et katastrofalt omfang. — Ø. M. vil bare anbefale

Så vidt Maseng.

Da England ikke gjorde noen vennetjeneste i 1905 overfor Norge for dets smukke ansikts skyld, blir spørsmålet altså: Hva måtte Norge yte til gjengjeld?

Utover den kjensgjerning at Churchill ved en lapsus 2. februar røpet at der forelå en hemmelig overenskomst mellom Norge og England, så er det ennå ikke offisielt fra norsk side gjort rede for hva denne hemmelige avtale gikk ut på. Den visen som ble sunget hadde ikke gjort seg selv.

C. J. Hambro holdt i U.S.A. 1940 en tale, hvor han meget åpent røpet at de norske myndigheter etter Englands krigserklæring mot Tyskland 1939 hadde som mål en engelsk-fransk besettelse av Norge.

IV hvitbok omtaler flere steder at man ved besettelse av Syd-Norge ventet å bli mottatt med glede av innbyggerne. Se infanteribrigade — Operasjonsordre nr. 1 6. april 1940. Man hadde kun å gjøre regning med motstand av tyske fly —!

England ga bare nødtvungen tilsagn om å respektere Norges nøytralitet og da bare så lenge Tyskland gjorde det. Dette ble gjort ca. 3 uker etter utbruddet av krigen, etter at minister Dormer på forhånd hadde erklært at om Tyskland gjorde noen slags pågang på Norge, ville den britiske regjering ta det som angrep på England selv.

Det ser ut som den norske nøytralitetserklæring i 1939

fale de lesere som tviler på dette å lese boken «De hvite bussene», skrevet av lederen for Sveriges hjelpeaksjon til fangne skandinaver i Tyskland.

Les hva han der skriver om hvor godt de danske jøder ble behandlet. Faktisk langt bedre enn NS-fangene ble behandlet i 1945—46!

Det røpes herved en liten hemmelighet for dette blads lesere: Hvem som helst kan kalle alle og enhver for en skrønemaker, som påstår at man i Tyskland har drept jøder eller andre i gasskammer. (Gasskammer brukes derimot i USA til å henrette forbrytere, som bekjent). Gasskammermyten har gjort sin nytte i Norge, hvor NS-folk av propagandaen ble slått i hartkorn med tyskerne...

bare var ment å kaste blår i øynene på Tyskland.

Det faktum at storparten av den norske handelsflåte med regjeringen Nygaardsvolds vitende, og i realiteten nødt og tvunget, gikk i engelsk krigstjeneste høsten 1939, involveres en norsk krigserklæring til Tyskland etter engelsk ordre.

Legendedannelsen herom har ført til ulykke og elendighet for hundretusener av nordmenn, for hvem viktige hemmelige avtaler mellom Norge og England måtte være helt ukjent. Offisielt påsto jo myndighetene at Norge var nøytralt til 9. april 1940.

Det er fristende til slutning å sitere Maseng om denne historieforfalskning, til dels bygget på interessebetont erindringsforskyvning, til dels bruk av ord med dobbelt bunn: «Det var nødvendig å opprettholde legenden om det skamløse tyske overfallet».

At England nå ligger som det har redet, er bare nemesis som rettfærdig gjengjeldelse, derfor all den urett det bl. a. har tilføyet Norge, hvis innbyggere stort sett ennå er fasinert av dets blendende skuespillkunst og hykleri, dekket under lag av religiøs svada og et panser av respektabilitet, som det har hundreder av års øvelse i når det gjelder å illudere som rettens håndhever og ridderlig beskytter av de små land.

Hvor er det blitt av friheten fra frykt og nød?

I «The Spectator» for 25. februar 1949 skriver J. Raymond Phillips blant annet: «I Spectator for 4. februar antyder Janus at det var ett gasskammer i virksomhet i BELSEN konsentrasjonsleir i nazi-tiden. I virkeligheten fantes det ingen gasskamre, og den største del av de mange tusen dødsfall skyldes underernæring og tyfus — —»

Arkivaren.

Hotell Britannia DRAMMEN

Benytt
HÅNSKOMAKEREN
i Neberggt. 15 - Oslo

Overrettssakfører
Ketil Harnoll
Munkedamsv. 5, Oslo
Tlf. 42 21 30

O.r.sakfører
SOLVEIG STANG
Alm. praksis.
Bokføring, Mangfoldiggjøring
(Stensilering).
Konferanse etter avtale.
Tlf. 37 96 26, Bentsebrugt. 16c.
oppg. A. II. Oslo.

Tannlege Maamoen
Hansteensgt. 2
Telef. 44 36 99 - 44 43 33

Tannlæge
MARTIN KJELDAAS
Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

FOLK og LAND

Ansv. redaktør og
utgiver:
FINN BRUN KNUDSEN

Utkommer i Oslo

Redaksjon:
Telefon 55 76 56

Ekspedisjon og kasse:
Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96

Abonnementspriser:
Kr. 16.00 pr. år, kr. 8.00
pr. halvår. Sverige, Danmark:
kr. 20.00 pr. år, kr. 10.00 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 24.00 pr. år, kr. 12.00 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 30.00 pr. år, kr. 15.00 pr. halvår.

Løssalgsspris: 40 øre

Annonsepris:
32 øre pr. millimeter
over en spalte

Bruk postgironr. 16450

Sambandstrykkeriet
Oslo